І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 41. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 3-го БЕРЕЗНЯ 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MARCH 3, 1972 No. 41. VOL. LXXIX.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Четвер, 2 березня 1972

В АМЕРИЦІ

ЦІНИ НА ХАРЧОВІ ПРОДУКТИ ПІДВИЩИЛИСЯ у всій країні на 5,6 відсотка за один рік, про що повідомив Департамент рільництва із Вашингтону. Впродовж минулого місяця ціни на харчі підвищились на 6,6% і трохи вище в Ню Йорку та околицях. Економісти подали до відома, що ціна на „кошик харчів" для пересічної американської родини, якщо порівняти з ціною в минулому році, зросла майже на 6%, особливо через подорожчання м'яса й м'ясних виробів.

У САН ХОЗЕ В КАЛІФОРНІЇ СУД ЗАПОЧАТКУВАВ розгляд справи чорної активістки, комуністки Анджели Дейвіс, обвинуваченої у сприянні до вбивства чотирьох осіб, у тому й судді. Із 116 кандидатів на лаву присяжних з допомогою льосування відібрано 12 осіб, але 4 з них виявилися студентами і суд їх не прийняв, бо процес може тривати й півроку, а це погано вплинуло б на їх навчання. Не взяли до присяжних одну жінку, яка сказала, що вона ненавидить комуністів, отже не зможе бути об'єктивною в своїх судженнях про злочин А. Дейвіс. Підбір кандидатів до лави присяжних триває.

ОБ'ЄДНАНА ФЕДЕРАЦІЯ ВЧИТЕЛІВ У НЮ ЙОРКУ передала до суду Асоціяцію Афро - американських учителів, себто негрів, з вимогою заплатити півтора мільйона дол. відшкодування за дискримінацію білих учителів і практику сеґреґації відносно білих. Та ж Об'єднана Федерація звернулася до Федерального Суду з проханням, щоб суд змусив Асоціяцію Афро - американських учителів на Бруклині допустити білих учителів до праці в школах. До відповідальности покликано також Шкільну Раду Ню Йорку, яка дотепер нічого не зробила, щоб захистити права білих учителів.

ПЕРУАНСЬКІ СТУДЕНТИ НЕ БАЖАЮТЬ їхати до СССР, хоча Москва запропонувала їм платити стипендії. На 12 запропонуваних совєтських стипендій для обміну студентами і студій у Совєтському Союзі відгукнувся тільки один студент - перуанець. З Ліми, столиці тієї країни, повідомили, що уряд не може когось примушувати їхати на студії до СССР.

КОНҐРЕСМЕНА - ДЕМОКРАТА ДЖОНА ДОУДІ з Тексасу покарали грошовою карою в 25 000 долярів та 18 місяцями тюрми за те, що він подавав під присягою перед судом неправдиві свідчення й хотів брати хабаря. Він мав дістати 25 000 долярів хабаря від промисловця Коена, якщо б зумів припинити судове слідство проти тієї фірми. Слідства не припинив, але сам опинився у великих клопотах. Він подав апеляцію до суду, покликаючись на „імунітет", яким користуються члени Палати Репрезентантів.

У СВІТІ

25-ТИЧЛЕННА КОНФЕРЕНЦІЯ РОЗЗБРОЄННЯ ВІДНОВИЛАСЬ у Женеві. Головою американської делеґації є Джозеф Мартін, а совєтської — Алексєй Рощін. Ця конференція, яка формально є Підкомісією Об'єднаних Націй для справ роззброєння, триває вже 11-ий рік. Генеральний секретар ОН Курт Вальдгайм заявив, відкриваючи нову сесію 29 лютого ц. р., що для успіху тієї конференції необхідна приявність також Комуністичного Китаю і Франції, які там не беруть участи. Мехіканський делеґат Альфонзо Ґарчія Роблес заапелював до ЗСА і СССР, щоб вони зреклися „спів-спонзорства" тієї конференції, бо через те Пекін і Франція тримаються осторонь неї.

З АПОСТОЛЬСЬКОЇ СТОЛИЦІ ДАЛИ ЗРОЗУМІТИ, що в парляментарних виборах в Італії, які відбудуться 7-8 травня ц. р., Католицька Церква активно підтримає Християнсько - демократичну партію, закликаючи вірних в італійських церквах голосувати за кандидатів тієї партії. Попередній Папа Іван XXIII проголосив був невтральність Церкви у всіх світських виборах в Італії.

ОРГАН РОБІТНИЧИХ СПІЛОК В СССР „ТРУД" ЗАТАВРУВАВ знову подорож президента Ніксона до Пекіну, як „виборчий трюк придуманий на здобуття для президента Ніксона розголосу в Америці з уваги на цьогорічні вибори". „Труд" завернув теж знову до первісного оскаржування Комуністичного Китаю в затіянні „небезпечної змови з американськими імперіялістами".

БРИТАНІЯ И ЕСПАНІЯ ПРОДОВЖУВАТИМУТЬ свій 200--річний спір за Ґібральтар. Наради британського міністра закордонних справ Алека Даґлеса Гюма, ведені впродовж останніх двох днів у Мадриді з еспанськими лідерами, не розв'язали ще цієї проблеми, але розмови на цю тему будуть продовжуватись — заявив Гюм після свого повороту до Лондону.

ЧЖОУ ЕНЬ-ЛАЯ ВІТАЛИ з парадою у Пекіні, як він вернувся з Шанхаю, куди відпроваджував був президента Ніксона і його почет. Комунокитайська партія і уряд, зорганізувавши кілька тисяч осіб на летовищі й розголосивши той приїзд Чжоу Ень-лая, хотіли цим підкреслити успіх нарад з Ніксоном — коментують західні газети.

ВІЙСЬКА ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ У В'ЄТНАМІ ЗМЕНШИЛИСЬ до 38.000 піхоти, що належить до двох корейських дивізій. Південна Корея почала відкликувати з Південного В'єтнаму свій експедиційний корпус після того, як през. Ніксон почав відтягати відтіль американські війська.

Мистець Зиновій Онишкевич у „Н. Й. Таймсі"

Ню Йорк. — У 4-ій секції недільного „Ню Йорк Таймсу" з 27 лютого ц. р. у „Тижневому огляді", поміщена велика на поверх чверть сторінки політична карикатура роботи відомого українського мистця Зиновія Онишкевича. 11 демократичних кандидатів у цьогорічних президентських правиборах дряпаються на високий стовп, при чому на самому долі є мурінська конґресменка з Ню Йорку Крісгольм, на самому шпилі сенатор Едмонд Москі, а губернатор Воллес тримається збоку за краватку сен. Джексона. Сенатор Едвард Кеннеді стоїть, як малий пузатий хлопець збоку з пилкою в руці, надумуючись, чи не підрізати той стовп. Всі обличчя кандидатів дуже вірно схоплені і можна пізнати кожного з них навіть без підписів. Як довідуємося, З. Онишкевич дістав уже замовлення від деяких інших великих американських часописів на подібні політичні карикатури.

Сенат схвалив підвищення ціни золота із 35 до 38 долярів за унцію

Вашингтон. — Після короткої дебати, проведеної під час нарад у середу 1 березня ц.р., Сенат ЗСА схвалив підвищити офіційну ціну золота із 35 до 38 долярів за одну унцію, зменшуючи цим формально ціну американського доляра на міжнародному монетарному ринку. Схвалено відповідний законопроєкт 86 голосами проти одного. Схвалений законопроєкт передано на розгляд Палати Репрезентантів, де, як сподіваються, він також перейде великою більшістю голосів. Формальне рішення Конґресу не матиме великого практичного значення, бо в дійсності доляр здевальвований уже від кількох місяців і вимінюється на міжнародних біржах по зниженій ціні. Все ж таки, після остаточного схвалення цього законопроєкту, уряд ЗСА зможе сповістити формально про підвищення ціни золота Міжнародний Монетарний Фонд і на тій же базі розпочати переговори в справі реформи усієї міжнародної монетарної системи. Згаданий законопроєкт мав у Сенаті повну підтримку обох партій. Голосував проти нього тільки один одинокий республіканський сенатор з Огайо Вільям Б. Сексбі. Ще цього самого дня розпочала розглядати схвалений Сенатом законопроєкт також палатна комісія банківництва, що її очолює демократичний конґресмен із Тексасу Райт Петман. Згідно із його заявою ця комісія закінчить переслухання в цій справі в понеділок 6 березня й у вівторок 7 березня він буде переданий на голосування Палати Репрезентантів.

Військовий режим Арґентини добивається співпраці з Пероном і пероністами

Буенос Айрес. — Очолюваний ген. Алехандро Ляnуссе мілітарний режим в Арґентині започаткував — за згодою військових кіл — переговори з колишнім арґентинським диктатором, Хуаном Д. Пероном, який перебуває тепер в екзилі в Еспанії. Мав би вести ці розмови арґентинський амбасадор до Еспанії, броґадний ґенерал Хорхе Рохас Сільвейра, який, як повідомляють, перебував минулого тижня у Буенос Айресі, звітуючи ген. Ляnуссе про висліди своїх розмов з Пероном. Режим ген. Лянуссе сподівається через Перона добитися згоди на співпрацю дуже сильних і далі арґентинських пероністів з урядом, зокрема ж у намаганнях до віднови конституційного ладу в Арґентині. Рух Перона в Арґентині охоплює яких 30 відсотків усіх виборців і тримає в руках контролю усього організованого робітничого життя. Без участи пероністів військовій хунті не поведеться провести заплановані нею вибори. До того ж, маси пероністів набагато більше льояльні до Перона сьогодні як були колись й у всьому слухають його директив. Мали б відбутися вибори в Арґентині 1973 року. Кол. диктатор Перон має сьогодні 76 років. У недавно проголошеній заяві він обвинувачував режим ген. Лянуссе у трюках і провокаціях, але ж водночас із цим підтримав проведення виборів і відкинув можливість насильного приходу до влади.

Сенат схвалив компромісовий законопроєкт про перевіз дітей до шкіл

Вашинґтон. – Сенат схвалив 63 голосами проти 34 компромісовий законопроєкт про транспортування дітей автобусами до шкіл, з метою боротьби проти расової сеґреґації. Такий проєкт нового закону в цій контроверсійній ділянці запропонували спільно провідники республіканців і демократів у Сенаті, Г. Скотт і М. Менсфілд. За цим законопроєктом буде заборонено використовувати федеральні фонди на примусове транспортування учнів до шкіл заради поборювання сеґреґації, якщо якась школа не буде вимагати такого транспортування; буде заборонено федеральним аґенціям примусово перевозити дітей до інших шкіл, якщо такий перевіз може погано відбиватись на їх навчанні або на їх здоров'ї. Спершу Сенат розглядав інший законопроєкт, скерований проти примусової транспортації учнів, значно гостріший, внесений республіканським сенатором Р. Ґріфіном. У тому, відкиненому Сенатом, законопроєкті було сказано, що жадний суд не має права змушувати будь-кого перевозити примусово дітей до різних шкіл на базі їхньої раси, кольору, віровизнання чи національного походження. Однак, прийнятий компромісовий законопроєкт у цьому дражливому питанні був схвалений далеко не всіми сенаторами, і тому є побоювання, що його ще раз будуть розглядати і тоді він зможе набрати ще більш різкого характеру проти примусової транспортації дітей. Сенатори Москі, Гомфрі і МекҐоверн, кандидати на президентські вибори, підтримали прийнятий компромісовий законопроєкт.

Транспортовий страйк у Ню Джерзі триває

Нюарк, Н.Дж. — Кругло 700 000 щоденних пасажирів, які користувалися автобусами Об'єднаної транспортової компанії Ню Джерзі, знаходять тепер собі інші засоби для траспортації, бо шофери й інший персонал тієї великої фірми вийшли на страйк. Вони домагаються підвищення платні на 20 відсотків та інших удогіднень. Шофер тієї компанії заробляє в середньому за 1 годину праці 4 доляри 65 центів, компанія запропонувала платити по 5 дол. за годину праці, але ту пропозицію відкинено через велике подорожчання коштів прожитку, підвищення податків тощо. Хоча в Ню Джерзі курсують автобуси й інших, менших транспортових компаній, все таки цей страйк викликав великі незручності для сотень тисяч людей, особливо тих, які щодня їдуть на працю до Ню Йорку. Багато людей пересіли на авта, і тепер на шляхах стало ще тісніше. Частина пасажирів, наприклад, із Нюарку, доїздить до Ню Йорку залізницею, на якій уже введено трохи більше поїздів. Застрайкувала також підземна залізниця „сабвей" у Нюарку. Користуючись незвичайно теплою як на березень погодою, тисячі робітників із Нюарку, Елізабету й ін. міст їхали до праці на роверах. Деякі підприємства повинаймали автобуси, щоб підвозити людей до праці, доки триватиме цей страйк. Переговори між працедавцями і працюючими в системі автобусового транспорту в Ню Джерзі покищо не дають надії на швидке закінчення страйку.

З Трентону, столиці стейту Ню Джерзі, інформують, що телефонічна компанія „Белл", яка обслуговує цей стейт, домагається підвищення оплат за телефон на 22%.

Комунікат Ніксона й Джоу Ень-лая був дбайливо стилізований в детайлях

Вашинґтон. — Макс Френкель, голова Вашинґтонського бюра „Ню Йорк Таймсу" у Вашинґтоні, який їздив з іншими видатними журналістами з президентом Ніксоном до Китаю, запевняє, що проголошений в останньому дні тамошнього побуту Президента у Шанхаї спільний офіційний комунікат був якнайдбайливіше формульований і стилізований, при чому бралося на увагу позиції обох сторін і важилось кожне слово. Отож проголошені окремо становища кожної з двох сторін були також предметом спільної стилізації. Макс Френкель звертає увагу, що уступ про Тайвань (Формозу), який спричинив найбільшу критику збоку американських консерватистів, як ніби відступництво від вірности союзові з Вільним Китаєм підлягав також обосторонньому обміркуванню. Ніксон не міг на комунокитайській території заявляти одверто, що він боронитиме збройно Тайвань проти можливого збройного „визволювання" китайськими комуністами, однак в комунікаті сказано виразно, що ЗСА будуть дотримуватись прийнятих договірних зобов'язань. Знову ж Чжоу Ень-лай зобов'язався у тому комунікаті до мирного розв'язування існуючих супереч-них проблем. Названий американський коментатор, відомий із своїх антикомуністичних поглядів, підкреслює, що найбільший успіх подорожі Ніксона у тому, що китайські комуністи взагалі рішилися на видачу спільного з Америкою комунікату із заявленням спільности різних принципів та з підкресленням потреби нормалізування взаємин.

Лідери Палати Репрезентантів неrодують, що їх не запрошено відвідати Китай

Вашинґтон. — Провідники Палати Репрезентантів— спікер Карл Алберт і лідер республіканської меншости Жералд Р. Форд висловили своє негодування з приводу того, що запрошення відвідати комуністичний Китай було передане тільки лідерам Сенату — сенаторам Менсфілдові і Скоттові. Запросив Менсфілда і Скотта відвідати Китай сам комуністичний прем'єр Чжоу Ень-Лай під час останньої розмови з през. Ніксоном у Шанхаї. Спікер Палати Репрезентантів Алберт подав до відома, що Палата започаткує „відповідні акції" в тому випадку, якщо Білий Дім не зааранжує також і відвідини представників Палати Репрезентантів. Також провідник республіканців у Палаті Форд ствердив, що це дуже нефортунно склалося, що в такій важливій дипломатичній акції не заступлені в рівній мірі обидві палати Конґресу. Водночас із цим повідомляють, що під час зустрічі президента Ніксона із провідниками республіканської партії, яка відбулася в середу 1 березня донька Президента Трішія Кокс сповістила кореспондентів преси, що її батько през. Ричард Ніксон передав їй і її чоловікові Едвардові як також її сестрі Джулії та її чоловікові Дейвідом Айзенгаверові, запрошення Чжоу Ень-Лая відвідати комуністичний Китай у догідному для них часі.

Прем'єр Банґладешу приїхав на 5-тиденні відвідини до Москви

Москва. — Лідер Банґладешу, шейх Муджібур Рахман, прилетів із столиці Банґладешу Дакка спеціяльним совєтським джетом до Москви з 5-тиденними відвідинами, під час котрих він має побачити „президента" СССР Миколу Підгорного, партійного диктатора Леоніда Брежнєва й прем'єра Алєксєя Косиґіна. У товаристві Рахмана є його міністер закордонних справ Абдус Самад Азад і інших 17 високих урядовців. Разом із ними прилетіла з Банґладешу тим самим літаком 11-тичленна совєтська торговельна місія, яка відвідала була Банґладеш. За офіційним комунікатом, що його передано через індійську пресову аґенцію, прем'єр Муджібур Рахман полетів до Москви, щоб висловити совєтським проводирям подяку за поміч, що її СССР уділив бенґальцям в їхній боротьбі за свою незалежність. Вони мають переговорити у Москві справу товарообміну та дальшої совєтської допомоги Банґладешеві. Совєти були поруч із Індією найпершою державою, яка визнала самостійність Банґладешу. Совєтський прем'єр Алексєй Косиґін вийшов Рахманові назустріч на летовище й вони обидва перейшли перед почесною четою.

Після Ливану — Ізраїль перевів відплатну атаку проти Сирії

Єрусалим. — Після чотириденних воєнних операцій ізраїльського війська — летунства, танків і панцерних возів — проти чотирьох сіл у прикордонні Ливану, наприкінці минулого тижня, ізраїльські літаки збомбардували у середу 1 березня ц. р. прикордоння Сирії, у найближчому сусідстві окупованого від червня 1967 року сирійського узгір'я Голяна. Як у випадку з Ливаном, так і тепер Ізраїль назвав свої дії відплатою за акцію арабських партизанів, діючих з території чи-то Ливану чи Сирії. Ливанське військо не боронило заатакованих ізраїльцями сіл, але після того, як ізраїльці залишили їх в минулий понеділок, негайно вступило туди, простягнувши, таким чином контролю державних властей на всю територію, включно з тією, яку рік тому передано під неначе автономне правління партизанам. Партизане створили з того обширу „Землю Фатаха" — від назви найбільшої арабської партизанської організації, наразивши знову Ливан на репресії збоку Ізраїлю. Зате зараз після збомбардування ізраїльським летунством деяких сирійських сіл — сирійські бомбовики збомбардували ізраїльські прикордонні місцевості. Розмір шкід і число жертв не відомі. Єгипет рішив дати Ливанові пів мільйона долярів допомоги на відбудову знищених ізраїльцями сіл.

ДОПОВІДЬ Д-РА Я. ТУРКАЛА ПРО ГОРУ СИНАЙ

Ню Йорк. — Українська Вільна Академія Наук у ЗСА влаштовує в суботу 4-го березня ц. р. о год. 4-ій по пол. ілюстровану кольоровими прозірками доповідь д-ра Ярослава К. Туркала на тему „Гора Синай та монастир св. Катерини" — враження з подорожі на Синайський півострів та з відвідин в одному із найстаріших християнських монастирів VI сторіччя. Відбудеться доповідь у приміщенні УВАН при 206 Вест 100-а вул. у Ню Йорку.

Розгортається акція в обороні арештованих в Україні

Ню Йорк (Н. Н.). — Понад 400 членів Юнацтва Спілки Української Молоді Америки та інших українських молодечих організацій взяли участь в черговій протестній демонстрації, яка відбулася тут в суботу, 26-го лютого, біля будинку Об'єднаних Націй. На маніфестацію прибули, помимо поганої погоди, автобусами юнацтво і старші з осередків в Нюарку, Пассейку, Філядельфії і Йонкерсу та автами чи одинцем з Ню Йорку, Бруклину, Асторії і Джерзі Сиґі.

Ця демонстрація, це одна з перших, що їх постановили влаштовувати спільно всі молодечі організації з рамени Конференції Центральних Молодечих Організацій при УККА кожного тижня в суботу. З черги слідуватиме демонстрація, що її організуватимуть Пласт, ОДУМ, СУСТА, ТУСМ і „Зарево", щоб в цей спосіб безперебійно пригадувати вільному світові про ті безправ'я, які большевицька Москва доконує в Україні, переводячи масові арешти української творчої інтеліґенції і молоді за те тільки, що вони осмілюються стати в обороні української мови, культури та прав, які належаться кожній людині. Цей спосіб протесту й обурення виринув із кругів самої молоді, родженої і вихованої вже в цій країні і яка згуртована в рядах українських молодечих організацій. Багато з них України ніколи не бачили, а ті, що мали змогу її побачити, наочно переконалися, що стан, в якому Україна сьогодні перебуває під кожним оглядом, є гірший колоніяльного. І тому саме в них збудився гнів до окупантів України та великий подив і захоплення поставою молодих українських інтелектуалістів, які не зважаючи на наслідки, устами Валентина Мороза сказали, що „будемо битись!"

Демонстрацію відкрив інженер Микола Семанишин з рамени Конференції Центральних Молодечих Організацій УККА, вітаючи учасників та ще раз з'ясовуючи її цілі. Промову в українській мові виголосив Роман Мірчук, закликаючи українську молодь до постійної акції і дії в обороні „нескорених" друзів в Україні та за повне визволення нашого народу з московсько-большевицької окупації. Промову в англійській мові виголосив Аскольд Лозинсь-

(Продовження на стор. 3-ій)

„Дейлі Телеґраф" звертає увагу на національне питання в СССР

Лондон. — Англійський столичний щоденник „Дейлі Телеґраф" помістив передову статтю під наг. „Совєтська Ахілесова п'ята?", у числі з 7 січня ц. р., в якій покликається на таємно пересланий на Захід лист із Латвійської ССР з проханням рятувати латвійський народ від примусової русифікації. В передовій підкреслено, що латвійські комуністи прохають допомоги від комуністичних партій Заходу, закликаючи їх „викривати й бойкотувати" російських комуністичних провідників за ту їхню політику. „Це важливий голос в обороні прав меншостей в Росії", сказано в „Дейлі Телеґраф". Далі йде інформація про примусове російщення жидів, балтійських народів та ін. „Москва завжди здає собі справу і може того й провадить таку політику, бо половина всього населення Росії не є росіянами. Коли включити ще й Україну та Білорусь, пише „Дейлі Телеґраф", то не росіян буде три четвертини всього населення". І якщо СССР не буде існувати до 1984-го року, про що писав письменник Андрей Амальрік (тепер у в'язниці), то саме через національне питання. Москва „відповідає на домагання українців, білорусів, латвійців та інших репресіями, „патронуванням" та скеровуванням одних груп на інші з такою вишуканістю, що колишні царські міністри й поліція видаються сентиментальними аматорами, в порівнянні з сучасними", зазначає „Дейлі Телеґраф", запитуючи в кінці: „Як же зареаґують на це европейські комуністичні партії?"

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

СТИПЕНДІЇ УНСОЮЗУ

Джерзі Сиґі, Н. Дж. — Тільки до 31-березня 1972 року можна вносити до Канцелярії Українського Народного Союзу прохання про стипендії на академічний рік 1972-1973-й. Стипендії призначає Стипендійна Комісія УНСоюзу, до якої входять також представники НТШ, УВАН, СУСТА. Їх можуть одержати визначні студенти коледжів та університетів, які є членами УНСоюзу щонайменше впродовж 2 років, мають добрий поступ у навчанні, є активними в громадському і студентському житті та потребують фінансової підтримки. Подання до 31 березня треба вносити на окремих друках, які можна одержати, написавши на адресу:
Ukrainian National Ass'n
81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303

СТУДЕНТИ ВЛАШТОВУЮТЬ У БАЛТИМОРІ ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР

Балтимор. — Цієї неділі, 5-го березня, тут о год. 6-ій вечора відбудеться в залі „Самопомочі" при 239 Савт Бродвей „Літературний вечір", присвячений творчості арештованих і переслідуваних в Україні письменників і мистців В. Мороза, В. Чорновола, І. Дзюби, Л. Костенко, В. Стуса, І. Калинця, М. Осадчого, С. Караванського, А. Горської та інших. Вечір влаштовують Студентські Громади Вашинґтону і Балтимору і в ньому беруть участь: В. Варварів, М. Кічеровська, І. Копко, О. Курилас, П. Сьокало, І. Ясінська, А. Зінкевич, Ю. Зелінський, І. Лемішка, О. Ласійчук, Л. Саламаха, Л. Сушко і В. Стадницький. У програмі — характеристика авторів та читання їх творів і висвітлення репродукцій картин мистців.

БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В КАНАДІ

Вінніпеґ. — Відбулися наради Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання Зах. Канади, головою якого є провідник-пастор С. Сковородько. Засідання відбувалися в українській євангельсько-баптистській церкві у Вінніпезі 29 січня. Між ін. справами, вирішено відбути в тому місті 14-16 липня ц. р. з'їзд Всеканадійського Об'єднання та одночасно — його Генеральну Конференцію. Гурток Сестер при тій церкві зібрав з нагоди нарад біля 100 дол. на друкарню, про що повідомив журнал „Християнський Вісник" з лютого, орган Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання Канади.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65 ¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Страх перед розвалом

Факт надрукування в „Радянській Україні" — число 48 із 26 лютого — статті відомого совєтського пашквілянта Юрія Римаренка з атакою на „українських буржуазних націоналістів" за їхній „брудний альянс" із антисовєтськими колами Китайської Народної Республіки, тобто комуністичного Китаю, показовий з багатьох поглядів. Найперший той, що надруковано цю статтю саме під час відвідин през. Ніксона в комуністичному Китаї, які — не зважаючи на всі скупі повідомлення про це у совєтській пресі — викликали, без сумніву, широкий відгомін і зацікавлення також і в Україні. Щоб протидіяти можливому впливові цієї події на настрої населення в Україні, вирішено настрашити українців в УССР примарою знищення української території атомовими бомбами, що його мали б провести разом з американцями і комунокитайцями... українські „буржуазні націоналісти"...

Закидаючи тим „буржуазним націоналістам" навіть орієнтацію на... царську Росію та російську білогвардійщину, автор названої пашквільної статті скидає на купу всі еміграційні політичні партії та угруповання, починаючи від ОУН та АБН, УНРаду, „Шлях Перемоги", „Сучасність" — всіх тих, що ставляться вороже до будь-якої орієнтації на комуністичний Китай. Вираховуючи „ревеляційні" факти „альянсу" між буржуазними націоналістами і маоїстами, зокрема такі, як зацікавлення маоїстів видаваною на еміграції антисовєтською літературою, передавання ними українських радіопередач із Пекіну та видавання спеціяльного бюлетеню українською мовою із „провокаційними закликами до українського народу' — з одного боку, і творення українських прокитайських груп та видавання ними інформаційного бюлетеню — з другого, автор договорюється навіть до таких речей, як, наприклад, зустрічі українців з представниками червоного Китаю в Ню Йорку.

З багатьох стверджень і цитат у статті і підкреслювання, що в цілому отому „українсько - китайському діялогу", чи пак „альянсі" йдеться про „розвал СССР" і про відрив України від Совєтського Союзу, можливий тільки один висновок: Москва боїться неминучого розвалу, що чекає її не тільки у випадку збройного зудару з Китаєм, але й у висліді зрушень поневолених народів у самому ж Совєтському Союзі.

Кара смерти

Найвищий Суд у Каліфорнійському стейті скасував минулого тижня кару смерти у тому стейті, вирішивши, що вона перечить 8-му Додаткові до Конституції, який забороняє стосувати „жорстоку і незвичайну кару". Внаслідок цієї постанови коло ста осіб, засуджених у тому стейті на кару смерти, дістали автоматичну зміну її на досмертну в'язницю. Понад 300 інших засудженців очікують у своїх стейтових „камерах смерти" на вирок у федеральному Найвищому Суді.

Але скасування кари смерти у Каліфорнії дало спонуку до нової прилюдної дискусії на сторінках американської преси. Хоч ніхто не може заперечити, що виконування засуду смерти на електричному кріслі, через повішення чи в газовій коморі є „жорстоким і незвичайним" актом, сумніви породжує суто правничий підхід до цієї проблеми — з погляду букви Конституції. Сумніви породжує також підхід морально - етичний, який корениться у Божій заповіді „не убий". Проти цих аргументів висувається аргументи логіки і доцільности: чи правильно стосувати навіть супроти найбільших шкідників людства і держави християнське вирозуміння і милосердя? Чи відсутність кари смерти у судочинстві не є деякою заохотою для злочинця, який наперед знає, що за його злочин чекає на нього щонайвище досмертна в'язниця у теорії, а в практиці передчасний вихід на волю?

У даному каліфорнійському випадку кару смерти оминули між іншими засудженцями — вбивник кол. сенатора Роберта Кеннеді Сірган Б. Сірган і спричинник жорстокого вбивства акторки Шейрон Тейт та її 4-ох приятелів. Коли злочин йорданського араба Сіргана можна ще сяк-так злагіднювати аргументом, що він діяв з ідеалістично-політичних мотивів, то масове вбивство 5-ох осіб у серпні 1970 року в домі Шейрон Тейт потрясло всіма, як акт особливого звірства, проявлюваного задля самої приємности вбивства. Чи не слід би стосувати помилування від кари смерти індивідуально, а не генерально супроти всіх злочинів?! Новітнє людство відвернулося від старозавітньої засади „око за око — зуб за зуб". Треба не помсти, а справедливости?

МІЖ КАПІТОЛЕМ І БІЛИМ ДОМОМ...

ЗА ДРУГЕ МІСЦЕ

Коли президент торговельної компанії або, наприклад, директор бібліотеки чи хоч би менаджер спортового клюбу виїжджає в подорож, кожний лишає на місці заступника, що веде дану установу. Але коли Президент американської держави, головний екзекутивний урядовець державної машини їде на другий кінець світу, він не лишає в країні заступника, який полагоджував би поточні справи. Вправді, зв'язок його з країною наладнаний наймодернішою комунікаційною апаратурою, але вона не може заступити цілоденного урядування, пересічно десять годин або й більше, якого вимагає нормальне ведення державних справ. Тому віддавна турбує це провідників Уряду, теоретиків державного права, легіслаторів чи хоч би журналістів.

Час від часу проєкти на різного роду адміністративних асистентів, менаджерів або окремих виборних чи призначених урядовців для полагоджування поточних справ державної адміністрації появляються для дискусії і — завмирають без вирішення. Немає тільки пропозицій на те, що повинно бути найприродніше і найпростіше: щоб Президента заступав його віце-президент. Чомусь конституція призначає віце - президентові тільки один пост: бути президентом Сенату. Інші його завдання впродовж його урядування призначає йому Президент, і вони залежать від практичних потреб та доцільности, як їх він бачить.

За віце - президента голосують виборці, але ледве чи його „вибирають", як вибирають кандидата на Президента: його вибирає собі сам кандидат на Президента, і він стає частиною „тікету". Так і вибрали теперішнього віце - президента Спіро Т. Егню, тоді без великого переконання, тільки тому, що президентський кандидат Ніксон вибрав його, керуючись своїм політичним інстинктом і тактичним розумом.

І тепер, коли розгортається виборчий рік, питання вибору президентського співкандидата стає знову актуальне, і його роля дискутується не тільки з погляду завдань його уряду, але також з погляду тактичної доцільности ставити перед виборцем особу Спіро Егню, що може приманити або й відкинути. Доки Президент не заявив недавно, що не бачить причини змінювати співкандидата, питання це було відкрите і залюбки дискутувалося в політичних і партійних колах. Воно ще й досі „висить у повітрі" в плянуванні виборчої кампанії обох партій. Бо Егню став „найбільш контроверзійним віце - президентом в історії", і думка про те, що міг би він стати президентом, є невідлучною частиною виборчих калькуляцій.

А проте, це не торкається тільки Егню: численні демократичні кандидати на кандидатів також вкалькульовують своїх співкандидатів, дивлячись на цю можливість, хоч може не так серйозно, як на вплив їх вибору на здобуття голосів різних виборчих груп статевого, расового чи іншого характеру.

Відколи Айзенгавер тричі настрашив світ своїми серцевими атаками, а потім Кеннеді згинув з рук атентатника, нарід побачив, що віце - президент віддалений від президентури інколи „на один удар серця". Політичне плянування наймудріших людей не завжди згідне з вищим призначенням...

Ніксон, виправдуючи його вибір, сказав про тодішнього губернатора Меріленду Егню: „Інколи є в людині щось містичне... дивишся їй в очі і знаєш, що є в ній те щось. Воно властне є в ньому..." Не можна точно знати, що було те „щось", чого шукав Президент, але Егню вже під час виборчої кампанії, а особливо після вибору показався в несподіваному світлі. Його реторика, його критика без обиняків навіть несторкальних осіб і інституцій звернула на себе увагу, подив і ненависть. Через кілька днів після великої противоєнної демонстрації у Вашингтоні, промовляючи у Новому Орлеані, Егню сказав: „Запанував дух національного мазохізму, підсичуваний безплідною групою нерозумних снобів, що називають себе інтелектуалами..."

Разом з криком, який після того зчинився, бюро віце - президента засипувано запрошеннями приїхати з промовою. Вони — ті промови — при різних нагодах були повні критики і часто висловлювали сантимент „мовчазної більшости". Його найбільш відважні виступи були проти „радикальних лібералів" у Сенаті і взагалі, наприклад, проти Фулбрайта, могутнього голови Сенатського Комітету закордонних справ, проти Едварда Кеннеді та інших в обох партіях. Він твердив, що, на його думку, „кандидат з будь - котрої партії, який висловлює радикальні погляди або який старається про піддержку радикальних елементів, повинен бути усунений з уряду голосами американського народу".

Можна уявити, яку реакцію викликало це в обох партіях! Але Егню, видно, не дбав. Він відважився на те, на що практичний політик, здавалося б, не повинен відважуватись: він заатакував засоби комунікації: радіо, телевізію і пресу. Почав заявою в Айова у листопаді 1969 року в промові, показаній на екрані, що американська телевізія, маючи величезну силу творити громадську думку, знаходиться в руках „малої невибраної еліти", часто упередженої до Уряду, хоч репрезентує лише „географічні й інтелектуальні межі Ню Йорку та Вашингтону".

Через тиждень після того відважився перестерегти Америку проти зростаючої тенденції згуртувати засоби публічної інформації в руках чимраз меншої групи людей, але заповів, що „часи, коли з „Ню Йорк Таймсу" і т. д. користувались свого роду дипломатичним імунітетом від критики — минули". І він сам давав цьому доказ не раз і не двічі. Закидав тенденційність пресі, наприклад, у звітах з в'єтнамської війни і т. д.

Очевидно, зачепити пресу небезпечно. І коли наближався час нових президентських виборів, треба було питатися, чи товариство Ег-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Р. Бояновський

ЯКЩО Б НЕ ВІЙНА, ЛЮДИ НЕ ЖИЛИ Б НА ДЕРЕВАХ...

Тому, що науковець мусить керуватися розумом, а не почуваннями, Станислав Андревський, директор департаменту соціології і професор університету в Редінгу, Англія, у "Science Journal" заявив виразно, що війни зробили стільки ж для людства, що й мир. Але одночасно він застерігається, що не стає в обороні війни.

Проф. С. Андревський каже, що „в цьому недосконалому світі все має свої шкідливі сторони — навіть мир". Він твердить, що протогомініди (прапредки людини) користувалися зброєю ще тоді, коли жили на деревах, і так мали змогу вбивати і здобули перевагу над звірми, які для оборони та здобуття поживи мали лише зуби та пазурі.

Одним із убивчих наслідків сутичок у тому передісторичному світі могло бути зникнення „бракуючої ланки" поміж людиною і мавпою. А війна, — каже професор Андревський, — може пояснити, чому людський розум розвивався в куди скорішому темпі, ніж мав'п'ячий. Хоч це неприємно для нашої гуманної вразливости, це так само певне, як кожне інше відкриття з ділянки студій людства, що без війни ні технологія, ні мистецтво, ні організація не розвинулися б так значно. Насправді, навіть інші ділянки культури, зокрема малярство, різьба, красне письменство й філософія, не розвинулися б так сильно без війни, бо всі вони вимагають чималого населення з одним урядом, а всі такі реальні речі постали завдяки війні.

Проф. Андревський каже, що те, що населення зростало скорше, ніж засоби прожитку, було причиною малощо не всіх воєн. Навіть миролюбні нації мусять воювати, коли войовничі наїзники з'являються на їх границях.

Хоч проф. Андревський не рекомендує як рецепту для миру контролі й рівноваги світового населення, все ж признає, що властне брак їх чи не завжди був причиною воєн.

Зі сказаного вище бачимо, що проф. Андревський має рацію, хоч може й не в усьому. Ось, наприклад, яка бідна була б світова література без воєн: не було б таких безсмертних творів, як Гомерова „Іліяда" й „Одиссея", Верґілієва „Енеїда", значно бідніший був би Шекспір. Олександер Великий завдяки війні поширив геленську* культуру на ввесь тодішній знаний світ.

Завдяки високорозвиненому різьбарському мистецтву можемо оглядати в люврському музеї погруддя Олександра Великого, а на стіні дому, розваленого під час вибуху Везувія, частину чудової мозаїки Олександра Великого на коні в оточенні воїнів.

Юлій Цезар поширив завдяки війні римську культуру, архітектуру й латинську мову на всю Европу й частину Азії. Латинські слова прийняли чи не всі культурні народи до своїх мов, латинські назви прийнято у світовій медицині, законодавстві і т. д.

Хрестоносці були посередниками в поширенні знання арабських наук і мистецтва (лицарський роман, готицький гостролук). Лицарство завдяки хрестоносним війнам стало міжнародним культурним чинником, що сприяв розквітові міст (левантійська торгівля країн східнього узбережжя Середземного моря).

Без війни не мали б ми, українці, „Слова о полку Ігореві", народних історичних дум і пісень, таких, як наприклад, „Утеча трьох братів з Озова", „Плач невільників", „Маруся Богуславка", „Літопису Самовидця" і т. д. Не мали б Котляревського „Енеїди".

З малярської ділянки не мали б ми Рєпіна „Запорожці пишуть лист султанові", Миколи Івасюка „В'їзд Хмельницького до Києва", баталістичних картин Іванця (якого вбили поляки в Кракові, після того, як він рішив вернутися на батьківщину з Німеччини, де вже був в евакуаційному поїзді), не мали б баталістичних картин Айвазовського. Наша література дуже багата повістями і драмами на повоєнні теми. Без воєн ми їх не мали б.

Навіть Вячеслав Будзиновський, який написав стільки повістей про козацько - татарські війни, ледве чи був би їх створив, якби не було воєн і німецького письменника Карла Мая, що писав повісті про американських індіян. Небіжчик Будзиновський сам признався, що може продавати „на фунти" такі повісті, заступаючи як бойових осіб американців — козаками, індіян — татарами, або навпаки, відповідно до змісту й потреби. Казав, що має в себе всього Мая.

З теорії проф. Андревського бачимо, що вона надається для дискусії: „за" чи „проти" війни.

* Геленізм — назва на означення пізньогрецько-орієнтального мистецтва від III століття до Христа аж до народження Христа, головно в країнах, завойованих Олександром Великим; ці країни були під впливом грецької культури.

М. Струтинська

ЩОБ ПЕРЕБІЛЬШЕНО НЕ „СИРОТІТИ"

З великим зацікавленням (і певною дозою мелянхолії) прочитала у „Свободі" статтю проф. В. Чапленка „Як сиротіють сучасні письменники на чужині", що він її так гарно розпочав уривками з Винниченкового записника „Думки про себе на тім світі" та власними міркуваннями про відчуження українського громадянства і читача від цього письменника, в останніх декадах його життя.

Серед багатьох спостережень вдумливого Автора, письменника і мовознавця є деякі дуже переконливі, але не бракує одного цілком невірного твердження, і саме це спонукало мене писати. Та, поки дійти до нього, я хочу (сама дивуючись своїй сміливості) торкнутися мовного „сиротіння", тобто того бар'єру, що стоїть між Автором і його галицькими читачами.

Я не пішла б, може, аж так далеко, як ішов колись Юрій Морачевський, добрий знавець старих і новітніх мов, який дуже шкодував, що українська літературна мова „занадто скоро оформилась остаточно, спираючись на київсько - полтавській розговірній мові і знехтувавши багатими в архаїчні, образні слова говорами Галичини й Закарпаття". Він цитував при цьому (не пригадую вже якого) французького мовознавця, що заздрив тим народам, мова яких „не закам'яніла ще у твердий материк, як французька, а ще виловлює з моря говірок дрібні острівці і включає їх в себе"...

Але, мені здається, що включати в літературну мову провінціялізми нашого південного чи північного Сходу у нас таки дозволено (наприклад, якесь нікому не відоме слово для окреслення родинного споріднення, що я вичитала колись у мовному кутку „Нашого Життя") — але всяке „галицьке" слово, будь воно і цінним архаїзмом, мусить бути проскрибоване. Тим часом це „сиротіння" в ділянці мови зменшується на батьківщині: не тільки так, що галичани позбуваються своєї польської складні навіть звучання мови тих, що по роках сюди приїжджають, вже куди краще, більш „наддніпрянське" (інша річ — русизми побутового життя). Але так само йде це „відсиротінювання" і в мові письменників з різних земель України, що залюбки вживають у своїх творах цілком „галицьких" архаїчних слів (і за це їх там лають) — не тільки у книжках на староукраїнські теми.

Перепросивши Професора за мою сміливість братися до справ мови, викладу, нарешті, справу таки справжньої Професорової помилки.

Цитую:

„Я ні від кого з них (мова про західньоукраїнських письменників — М. С.) не чув будь - яких відгуків на мою творчість, за винятком, може, тільки перших вражень у Львові від „Пиворіза", але то був „медовий місяць" нашого східньо - західнього єднання (а рецензія в „Наших Днях" і тоді була негативна").

Бувши причетною до редакції згаданого журналу і маючи перед собою комплект „Наших Днів" за 1943 рік (що його пощастило зберегти добрим приятелям), я завдала собі праці і перебила слово-в-слово рецензію на „Пиворіза" з вересня того року, не пропускаючи ніже тієї коми. А це вже таки чогось варте у „галичанки" „старшого покоління", котра друкує двома пальцями на досить розхитаній машинці.

Ще поки подати рецензію я дозволю собі сказати тут про моє тодішнє враження, як читача (отже, суб'єктивне) від книжки: воно було дуже добре, рельєфністю передання доби нагадувало мені книжку знаменитого польського письменника В. Берента про „Жаків". Але також чітко запам'яталося, що це гарне враження Автор попсував мені трохи наприкінці — несмачною сценою „залицяння", що її ніяк не можна піднести під рубрику „любовних історій", права писати про які боронить (і я з ним!) Автор.

Маю надію, що Редакція „Свободи" схоче надрукувати нижче подану рецензію, не тільки для того, щоб приємно відсвіжити Професорову пам'ять і „регабілітувати" „Наші Дні", але також для того, щоб дати книжці, яка — як читаю в оголошеннях — на книжковому ринкові має солідну, добре опрацьовану і дуже прихильну оцінку. Адже ж не багато між нами таких, що її запам'ятали, не багато вже й тих, що читали. Отже, для пригадки наводжу текст рецензії. В ній сказано:

(В. Чапленко: Пиворіз, історично - побутова повість. Укр. В-во Краків - Львів, 1943., ст. 121. „Наші Дні", Львів, вересень 1943).

Приємна лектура, а водночас твір досить таки високої літературної вартости — як же це мало для характеристики історично - побутової повісти В. Чапленка! Свіжими, соковитими образами вона завертає нас у таку, здається, далеку та ніби добре знайому атмосферу XVIII ст. Читаючи цю привабливу, веселу повість, так легко забуваємо про тяжку війну, що десь, не так то вже й далеко від нас, про сірі будні нашого життя. І саме радість від цієї книги у читацької громади може дати її авторові більше вдоволення, ніж найбільші похвали рецензента.

Дія повісти проходить у часах гетьмана Апостола, коли Москва мечем і ласкою ліквідувала рештки прав автономної України. Проте, метою автора не було описувати трагічне тієї доби, навпаки, він хотів дати і дав яскравий малюнок міського побуту, надиханого всіма принадами українського гумору. В центрі повісти — постать мандрованого дяка, пана Теофана Козки, людини типу Сковороди, що його ловить світ, але спіймати не може. Це „пиворіз", веселий епікуреєць, а водночас поет, що проходить крізь життя як філософ, нічим дуже не зворушуючись, до нічого занад-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Володимир Курило

ГАРВАРДСЬКЕ ЛІТО 1971 Р.

(Спомин студента)

(1)

Не пам'ятаю вже, скільки то разів я починав писати спомин про Літні Курси Україніки в Гарварді, та все якось не вдавалося завершити задум, бо у вирі різних зайнять або важко було знайти час, або у перевтомі важко було зібрати думки. Алеж я сам нахвалявся перед Батьком, що напишу статтю, а він сказав, що я повинен це зробити. Аж от в останніх наших двох чи трьох телефонічних розмовах і листах я відчув ніби докір, ніби поштовх: „Коли ж появиться заповіджена твоя стаття?" І я рішив, нарешті, написати.

На сторінках нашої преси в діяспорі щораз більше появляється дописів і статтей про Гарвардський Центр Українських Студій. Одні об'єктивні, інші критичні. Але так мало, до болю мало будь-яких відзовів тих, яким Український Гарвард найбільше повинен „лежати на серці".

Може цей мій скромний спомин спонукає інших студентів зібрати в цій справі голос.

Будильник дзвонить немилосердно, але я не можу досягнути його рукою, щоб зупинити, бо він аж там, на письмовому столі. Мушу швидко підвестися, підбігти до стола і зупинити той пронизливий звук. (Я зумисне ставлю його далі від ліжка. Це — запорука, що не просплю).

Люблю вмиватися під душем, тому в моїй ранній програмі на це призначено аж сорок хвилин. Відсвіжений вертаюсь у кімнату, зачісую довге, може надто довге волосся, чи як називає його мама „льоки", і бачу, що за кілька років зачісувати його буду більше зі звички, як з конечности, бо воно рідшає.

Сьома година. За вікном пробудився вже ранок на „Гарвард Сквері". Але і цей ранок і цей день відмінні від усіх попередніх днів короткотривалого літа в Гарвардському університеті. Здається, щойно сюди приїхав, а це вже закінчення Літніх Курсів. Сьогодні іспит з української мови. Вірю, що я добре до нього підготовився, тому й настрій у мене гарний.

З „Матюс Гол" виходжу на дрімаюче ще гарвардське подвір'я. Прохожих ще мало. Идучи на сніданя, зупиняюся (як щодень) біля великого дуба і піднімаю жолуді, що вже опадають. Це для моїх товаришів-звіряток, для моїх гарвардських вивірок. Тут відбуваються щоденні наші зустрічі.

От тільки я почав жолуді збирати, вже з усіх сторін у підскоках підбігають білки і за кілька секунд вже сіре товариство в комплекті, на задніх лапках стоячи очікує нагороди. Щоб жадної не скривдити, я дипломатично розділяв всім жолуді порівну. Ні. Не порівну. В цьому гурті була одна вивірка калічка. Чи від народження, чи може з якогось ушкодження вона мала криву ніжку. Хоч усіх вивірок я любив однаково, цій чорноокій, бідненькій калічці присвячував окрему увагу. І це вона відчувала. Відважно вискакувала на моє плече і простягненими лапками забирала з моїх пальців жолудя; недобрі відкидала, а з добрим зіскакувала, ховала його у траві і зараз верталася за другим.

Яку добру науку дає нам природа: збережи все добре, щоб у потребі придалося. Я збережу цей спогад з Гарварду і ним буду наповнювати гарні хвилини в майбутньому.

Над нашими головами з усіх довколишніх дерев ніссся спів пташні, зливаючися в одну мелодію, що наповняла мене радістю життя.

Не маючи вже жолудів, я відходив в сторону їдальні, але мій сірий товариш, моя вивірка-калічка цього не розуміла. Стоячи на задніх лапках і простягаючи передні, чорними очками ніби просила: „Не відходь!" На жаль, я мусів відійти. Мусів переключитися з моєї духової розмови із природою до реальної дійсности. Я ще вернувся, погладив пальцем сіру голівку вивірки, і так попрощався з моїм маленьким товаришем. Відійшовши, я ще раз поглянув, і побачив маленькі чорні оченята, що дивилися мені вслід. Чи соромно признаватися до того, як зворушив мене такий епізод? Я думаю, що є багато людей, які також так відчують. Життя складається з безлічі таких чи подібних епізодів, але їх не завжди помічається, не завжди оцінюється.

У дальшій дорозі до їдальні на хвилину зупиняюся перед Вайднер — головною бібліотекою Гарвардського університету. Не можу забути своїх перших відвідин цієї бібліотеки. Мене прямо затоплювала та маса книг, а коли я побачив поважну кількість українських книжок, мене наповнило почуття гордости за своє українське походження.

Ще кілька кроків — і от їдальня. Я особливо маю застереження щодо харчів у цій їдальні, але це зрозуміло, що коли людина виростала на вареничках, голубцях, борщах та інших східньоевропейських, а особливо українських витворах кулінарного мистецтва, вона не може знайти „гастрономічного вдоволення" в університетській їдальні. Снідаючи, ще дещо перечитую, перевіряю свої знання перед іспитом. Двоє з моїх товаришів присідають до мого стола. Говоримо на різні теми. Але час не зупиняється. Пора йти на іспит!

Іспит відбувається в бібліотеці Ламант, де вліті відбувалися виклади української мови і літератури. На середньому курсі українську мову викладала проф. Марія Овчаренко. І хоч нас було тільки четверо студентів на тому курсі, через різний рівень нашого знання і неоднакове зацікавлення, завдання викладача не було легке. Однак, проф. Овчаренко зуміла добре й цікаво зорганізувати і перевести цей курс. З прикрістю, одначе, приходиться мені ствердити, що поміж нашим студентством (і не тільки в Гарварді) відчувається досить байдуже відношення до вивчання української мови. Більшість нашої академічної молоді навіть не уявляє собі, як погано володіє своєю рідною мовою, та й не зраджує навіть охоти, щоб її вивчати. Таке негативне ставлення молодого українського покоління до рідної мови не приносить чести ані нашій спільноті, ані нам кожному зокрема, а тільки шкодить добрій славі кількатисячолітньої української культури. Кожне покоління зобов'язане збагачувати культуру свого народу. Вірю, що при таких можливостях, які ми маємо, не залишимося культурно неплідним українським поколінням.

Склавши свій іспит професорові, я віддихнув з полегшею і відчув задоволення, що пощастило мені закінчити середній курс української мови. Але коли це перше почуття минуло, тоді я відчув і зрозумів, що це тільки початок. Середній курс української мови дав мені поштовх, збудив мою національну гордість, збудив у мене, як і в багатьох студентів, зацікавлення та охоту далі вивчати свою рідну мову. Не тяжко дійти до переконання, що саме в цьому полягає успіх курсів української мови в Гарвардському університеті.

(Закінчення буде).

ПРОТОКОЛ

Засідання Головного Екзекутивного Комітету Українського Народного Союзу, яке відбулося 24-го лютого 1972 року в приміщенні похоронного заведення Литвин і Литвин при 801 Спрінгфілд Евню в Ірвінгтоні, Н. Дж., негайно після закінчення панахиди по бл. п. Петрові Пуцилові, померлому головному касирові УНСоюзу.

В засіданні взяли участь: головний предсідник Йосип Лисогір, заступниця головного предсідника Марія Душник, заступник головного предсідника і рекордовий секретар Володимир Сохан та головний редактор „Свободи" Антін Драган. Про засідання, яке скликано день після смерти головного касира, були повідомлені всі члени Головного Екзекутивного Комітету, за виїмком головного секретаря д-ра Ярослава Падоха, який перебував у тому часі на вакаціях у Порто Ріко. Свою неприявність на цьому засіданні оправдали: заступник головного предсідника проф. Іван Телюк і заступник головного предсідника на Канаду сен. Павло Юзик.

І. ВІДКРИТТЯ НАРАД

Наради відкрив о годині 9:30 вечором головний предсідник Йосип Лисогір та поінформував вдруге (бо про це було згадано в повідомленні про засідання) про потребу вирішення двох пильних справ, зв'язаних зі смертю головного касира бл. п. Петра Пуцила, а саме: призначення виконуючого обов'язки головного касира та участи в похороні Покійного, що має відбутися в наступний понеділок в Чикаґо.

2. ПРИЗНАЧЕННЯ ВИКОНУЮЧОГО ОБОВ'ЯЗКИ ГОЛОВНОГО КАСИРА

Головний предсідник Йосип Лисогір повідомив, що він засягав поради інших членів Головного Екзекутивного Комітету відносно призначення виконуючого обов'язки головного касира і після таких консультацій вирішив доручити виконування обов'язків головного касира пані Уляні Дячук, довголітній службовичці фінансового відділу а останньо асистентці головного касира. Це рішення зробив він, як дальше реферував головний предсідник Й. Лисогір, на підставі 35-го параграфу статуту УНСоюзу, який постановляє, що „головний предсідник має владу на випадок тимчасової нездатности чи нездібности якогонебудь головного урядовця призначити інших членів Союзу полагоджувати обов'язки його уряду аж до часу обсадження того уряду".

Заступник головного предсідника і рекордовий секретар Володимир Сохан висловився теж за таким призначенням пані Уляни Дячук, та поінформував, що він порозумівся із заступником головного предсідника проф. Іваном Телюком відносно цього призначення і має від нього повновласть висловитися за таким поладнанням цього питання, до чергового засідання Головного Уряду.

Головний предсідник Й. Лисогір поінформував, що він засягав поради заступника головного предсідника на Канаду сен. Павла Юзика і він теж висловився за призначенням пані Уляни Дячук, як виконуючої обов'язки головного касира.

Заступниця головного предсідника Марія Душник заявилася теж за призначенням пані Уляни Дячук, потверджуючи цим однозгідність членів Головного Екзекутивного Комітету відносно рішення головного предсідника.

Підсумовуючи проведений обмін думок, головний предсідник Йосип Лисогір заявив, що пані Уляна Дячук почне виконувати всі обов'язки головного касира УНСоюзу вже від наступного дня, тобто від 25-го лютого 1972 року. Це включатиме обов'язки секретаря-касира в корпорації, яка завідує побудовою нової Головної Канцелярії УНС та секретаря в корпорації нового житлового будинку, в якому співспонзором є представники УНСоюзу.

3. УЧАСТЬ ПРЕДСТАВНИКІВ УНСОЮЗУ В ПОХОРОНІ БЛ. П. ПЕТРА ПУЦИЛА, ПОКІЙНОГО ГОЛОВНОГО КАСИРА

Заступник головного предсідника і рекордовий секретар Володимир Сохан запропонував, щоб у похороні бл. п. Петра Пуцила, покійного головного касира, взяли участь по можности всі члени Головного Екзекутивного Комітету та щоб їм повернути за це кошти подорожі і видатки, але не виплачувати дієти. Рівночасно він просив оправдати його, коли б його стан здоров'я не дозволив йому взяти участи в похороні в Чикаґо. Він узалежнив свою участь в похороні від того, наскільки краще почуватиметься на день перед похороном. Він рівночасно обіцяв повідомити про сподіване рішення в цій справі заступника головного предсідника проф. Івана Телюка і головного секретаря д-ра Ярослава Падоха, який, як вияснив В. Сохан, перебуває на вакаціях в Порто Ріко і може не мати змоги прибути на похорон до Чикаґо.

Головний предсідник Йосип Лисогір піддержав внесок попередника і доповнив його пропозицією, щоб участь в похороні взяв теж представник Головної Контрольної Комісії. На таке доповнення внеску погодився внескодавець після чого його прийнято одноголосно. Головний предсідник Й. Лисогір обіцяв порозумітися про участь в похороні представника Головної Контрольної Комісії із її головою мґром Іваном Геврико, як теж повідомити про винесене рішення заступника головного предсідника на Канаду сен. Павла Юзика.

При кінці цього засідання взяли участь в нарадах архітекти інж. Юліян Ястремський і інж. Аполінарій Осадца, які були раніше на панахиді бл. п. Петра Пуцила, покійного головного касира. Інж. Ю. Ястремський переповів коротко про свої зустрічі з керівником будівельної фірми Маскareллі та про одержані від цього керівника заяви, що він хоче дружньо розв'язати питання припізнення побудови нового будинку УНСоюзу та зв'язаних із цим опізненням коштів. Інж. Ю. Ястремський розказав також про поступ у працях над викінченням пивниць цього будинку і запланований початок ставлення сталевої конструкції цієї будови.

Вичерпавши справи визначеного порядку нарад, головний предсідник Й. Лисогір закрив засідання Головного Екзекутивного Комітету о год. 10-ій вечора на внесок заступника гол. предсідника і рек. секретаря В. Сохана, піддержаний заступницею головного предсідника Марією Душник.

Володимир Сохан
Заступник гол. предсідника
і рекордовий секретар

Китай не дозволив на в'їзд сов. журналістів

Пекін. — Кореспондент совєтської преси передав з Пекіну 22 січня наступну вістку, надруковану в совєтській пресі з 23 січня: „Китайські власті не дозволили співробітникам посольства СССР в Китайській Народній Республіці відбути поїздки до Шеньяну, Харбіну, Порт - Артуру і Дальнього, щоб покласти там вінки на могилах совєтських солдат, які загинули в боях за звільнення східньої частини Китаю від японських мілітаристів".

Підготова до відзначення 80-річчя Блаженнішого Верховного Архиєпископа у Ню Йорку

Ню Йорк, Н. Й. (І. К. — Т-во За Патріярхальний Устрій УКЦеркви повідомляє, що в нюйоркській громаді йде підготова до урочистого відзначення 80-их роковин з дня народження Первоієрарха Помісної Української Католицької Церкви, її патріярховірного Верховного Архиєпископа і Кардинала Блаженнішого Кир Йосифа — Святковою Академією. Ця Академія відбудеться заходами Нюйоркського Відділу Т-ва За Патріярхальний Устрій УКЦеркви та членів Крайової Управи того ж Т-ва при співучасті Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій Великого Ню Йорку-Метрополітального Відділу УККА в неділю, 19-го березня ц. р. о год. 4:30 по полудні в авдиторії Вашинґтон Ірвінґ Гайскул, при 40 Ірвінґ Плейс у Ню Йорку. У виконанні програми візьмуть участь: ред. Василь Качмар, Хор „Думка", Хор ім. митроп. Андрея Шептицького, Дівочий Хор „Жайворонки" при Осередку СУМА ім. ген-хор. Тараса Чупринки, оперова співачка Галина Андреадіс, оперовий співак Юрій Богачевський і дир. Йосип Гірняк.

Подробиці будуть подані на афішах та в окремих оголошеннях у пресі.

Розгортається акція в обороні арештованих в Україні

(Закінчення зі стор. 1-ої)

кий, в якій він особливо звертався до американців, які приглядалися демонстрації, щоб вони також піднесли свій голос протесту проти варварського переслідування українських інтелектуалістів і патріотів, щоб вони впливали на свої уряди, бо йдеться тут не тільки про свободу в Україні, але також і про їхню власну.

Відтак, похід демонстрантів з прапорами, гаслами і грімкими окликами: „Воля Україні!", „Звільніть В. Мороза, Караванського, Світличного і т. д." вирушив перед будинок Об'єднаних Націй, при вході до якого зібралось велике число туристів, а в середині якого відбувала якраз наради Рада Безпеки в справі Близького Сходу. Окликами „Не забудемо!" про Мороза, Караванського, Чорновола, Світличного, Сверстюка, А. Горську, Зарицьку, Сороку, і ін. та відспіванням „Не пора!" демонстрацію закрив голова ГУ СУМА Е. Гановський, дякуючи за участь та закликаючи до участи в демонстраціях, що будуть відбуватися кожної суботи.

УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТСЬКІ ГРОМАДИ
Балтимору і Вашинґтону
— влаштовують —
у Вашинґтоні, 4-го березня 1972 року
о год. 7:30 веч.
в залі Української Православної Церкви
ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР
присвячений творчості арештованих і переслідуваних в Україні українських письменників і мистців —
В. Мороза, В. Чорновола, І. Дзюби, Л. Костенко, В. Стуса, І. Калинця, М. Осадчого, С. Караванського, замордованої А. Горської та інших.
У Вечорі беруть участь студенти з Балтимору — **А. Зінкевич, Ю. Зелінський, І. Лемішка, О. Ласійчук, Л. Саламаха, Л. Сушко і В. Стадницький** і студенти з Вашингтону — **В. Варварів, М. Кічеровська, І. Копко, О. Курилас, П. Сьокало й І. Ясінська.**
У програмі Вечора — характеристика авторів, читання їхньої творчости та висвітлення репродукцій картин мистців.
Після Вечора — чай і перекуска.
Ласкаво просимо Вас і Вашу Родину взяти участь.
Українські Студентські Громади
Балтимору і Вашинґтону

Аллентавн і околиця!
В неділю, 12-го березня 1972 року
о год. 2-ій по пол.
в залі UKRAINIAN PARISH CENTER
803 North Front St., Allentown, Pa.
— відбудуться —
РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Окружного Комітету Відділів УНС
АЛЛЕНТАВНУ і ОКОЛИЦІ
до участи в яких запрошені й зобов'язані урядовці, представники і конвенційні делеґати Відділів таких місцевостей:
Аллентавн — 147 і 151; Нортгемтон — 44 і 318; Бетлегем — 47 і 288; Істон — 137 і 438; Бат — 95; Ормрод — 124; Палмертон — 369 і Редінґ — 48.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:
1. Відкриття і вибір президії зборів;
2. Справоздання з діяльности Округи;
3. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії;
4. Схвалення пляну праці на 1972 р.;
5. Обговорення весняної організаційної кампанії;
6. Різні справи.

По зборах відбудеться СПІЛЬНА ПЕРЕКУСКА та ВИСВІТЛЕННЯ ЗВУКОВОГО ФІЛЬМУ ПРО СОЮЗІВКУ.

У зборах візьмуть участь:
ЙОСИП ЛИСОГІР, головний предсідник;
АННА ГАРАС, головна радна;
СТЕПАН ГАВРИШ, головний радний і обласний організатор

ОКРУЖНА УПРАВА

„РЕЦЕНЗІЯ" ОГЛЯД СОВЄТСЬКИХ УКРАЇНСЬКИХ НАУКОВИХ ПУБЛІКАЦІЙ
Це журнал, що його видає Семінар Українських Студій в Гарвардському Університеті. Він виходить двічі впродовж академічного року (осінню і весною).
Передплати: 5.00 для бібліотек і установ;
8.00 для приватних осіб.
ЗАМОВЛЕННЯ
Прізвище ....
Адреса ....
Місто, стейт, ч. пошти ....
Зголошую передплату на РЕЦЕНЗІЮ, почавши від .... числа.
Залучую передплату: $5.00
...... $8.00
Платне тільки американською валютою. Адреса:
RECENZIJA
1737 Cambridge St., Room 208 Cambridge, Mass. 02138

В ІТАЛІЇ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ затяжна криза уряду. Прем'єр Джуліо Андреотті зголосив димісію цілого уряду після 9-ти днів урядування, внаслідку вотуму недовір'я, що його дістав — 158 голосами проти 151 — в італійському сенаті. Криза уряду триває від 9 грудня мин. року.

Складати гроші чи позичати
НАЙКОРИСНІШЕ
у федеральній кредитовій кооперативі "Самопоміч"
98 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
Tel. (212) 473-7310
ПОЗИЧКИ НА НИЗЬКІ ВІДСОТКИ
ДО СПЛАТИ В ДОГІДНИХ РАТАХ
БАНКОВІ ГОДИНИ: кожного дня крім понеділка від год. 10 до 3:00. У п'ятницю також від год. 5 до 8:00 вечора.
NCUA
ощадності кожного члена забезпечені до висоти $ 20,000

ТУСМ — Світова Управа
ПРОБЛЕМИ УКРАЇНЦІВ У ЗСА І СИТУАЦІЯ НА УКРАЇНІ
Доповідачі:
д-р Михайло Сосновський (Маямі, Флорида)
проф. д-р Григор Лужницький
Панелісти:
Богдан Футала (Чикаґо, Ілл.)
Роман Сеньків (Вашинґтон, Д.К.)
Аскольд Скальський (Балтімор)
Христя Кульчицька
Керівник панелю: інж. **Богдан Кульчицький**
Неділя, 5-го березня 1972 року
год. 2:30 попол., заля: **„ТРИЗУБ"**
4932 Норт Брод вул. Філядельфія, Па.
ДО УЧАСТИ ЗАПРОШУЄМО.

КАРПАТСЬКИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КЛЮБ НЮ ЙОРК
— влаштовує —
в днях 11-го і 12-го березня 1972 р.
ЛЕЩЕТАРСЬКУ ПРОГУЛЬКУ
получена
З ВНУТРІШНЬО-КЛЮБОВИМИ ЗМАГАННЯМИ
в крутобігу для мужчин, жінок та юнацтва
в ЛЕЩЕТАРСЬКОМУ ОСЕРЕДКУ PHOENICIA
при дорозі N.Y. 28
Збірка учасників в суботу, дня 11-го березня о год. 9-ій ранку при витягах у Phoenicia. Вразі невідповідних умовин в Осередку Феніція — лещетарська прогулька переїде до Осередку Hunter Mountain.
Нічліги просимо замовляти індивідуаль в Hilltop Acres, Mrs. Lopatynsky, P.O. Box 6, Jewett, N.Y. 12444, або телефон. (518) 734-4580, найдальше до 8-го березня.
Ближчі інформації уділяє Роман Гавриляк, телефон. (914) 423-3711.

ПРИГАДКА
Відділ ОУА „САМОПОМІЧ" у Ню Йорку, Н. Й.
пригадує своїм Членам, що
ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ
— відбудуться
у неділю, дня 5-го березня 1972 року
в 2-ій год. по пол. в домівці Відділу
98 Друга Евеню, Ню Йорк, Н. Й.
Управа Відділу ОУА „Самопоміч"
у Ню Йорку

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ УНС в КЛІВЛЕНДІ
повідомляє, що
в неділю, 12-го березня 1972 року
в 3-ій год. попол., в приміщенні
WEST SIDE FEDERAL SAVINGS
5839 Ridge Rd., Parma, Ohio
— відбудуться —
РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ УНСОЮЗУ
ВІДДІЛІВ в КЛІВЛЕНДІ
в яких обов'язані взяти участь усі члени Окружного Комітету, Конвенційні Делеґати, Відділові Делеґати та Урядники таких Відділів:
Клівленд: 102, 112, 222, 240, 251, 291, 328, 334, 336, 346, 358 і 364; Колюмбус: 18; Лейквуд: 108; Акрон: 180 і 295; Льорейн: 50 і 233.

ПРОГРАМА ЗБОРІВ:
1. Відкриття
2. Вибір Президії Зборів
3. Відчитання протоколу з минулорічних зборів;
4. Звіти Управи й Контрольної Комісії
5. Уділення абсолюторії Управі
6. Вибір Окружної Управи
7. Внески й запити

У Зборах візьмуть участь:
УЛЯНА ДЯЧУК — в. о. головного касира УНС;
ТАРАС ШМАГАЛА — головний радний;
ЄВГЕН РЕПЕТА — головний радний і обласний організатор.
Запрошується до участи в Зборах усіх Членів УНС.
Після Зборів відбудеться прийняття, на якім вшановані будуть заслужені працівники УНСоюзу.
За Управу Окружного Комітету УНСоюзу:
Богдан Футей, голова Роман Чучкевич, секретар

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВП. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч. 8.

С. Галушка, Полсборо	$ 22.00	І. Клок, Линден	2.00
П. Поліщук, Ню Йорк	10.00	А. Коваль, Боффало	2.00
О. Ворух, Деніслсвіл	8.00	М. Когут, Дітройт	2.00
О. Гумінілович, Йонкерс	7.00	В. Копач, Бруклин	2.00
П. Демидович, Ню Йорк	7.00	А. Кузишин, Асторія	2.00
Р. Дражньовський, Берґенсфілд	7.00	І. Кузь, Пассейк	2.00
П. Савка Сомерсет	7.00	М. Кулинич, Геброн	2.00
П. Савчишин, Бруклин	7.00	М. Левчук, Ню Гейвен	2.00
Д-р А. Сидоряк, Вісина	7.00	Ю. Лесич, Чикаґо	2.00
К. Велисковський, Дітройт	5.00	С. Мазурик, Дідройт	2.00
Ю. Єх, Гартфорд	5.00	В. Мерещак, Ветерфілд	2.00
А. Мініссале, Джерзі Сиṭі	5.00	К. Мигаль, Бейсайд	2.00
Монастир св. свящм. Йосафата, Ґлен Ков	5.00	В. Микита, Гаррісбурґ	2.00
Г. Половінка, Клівленд	5.00	М. Мочула, Пассейк	2.00
Й. Паладій, Лонґ Айленд Сиṭі	4.00	П. Нагай, Вест Айслип	2.00
І. Бабяк, Філядельфія	3.00	С. Нечипорук, Чіктоваґа	2.00
П. Вільшинський, Юніон	3.00	Н. Онищук, Лонґ Айленд Сиṭі	2.00
І. Кутний, Савт Віндсор	3.00	Т. Павлик, Джеймсбурґ	2.00
П. Матлай, Ню Йорк	3.00	Е. Піндічук, Скарборо	2.00
М. Андрушків, Брасрвуд	2.00	М. Попович, Ірвінґтон	2.00
О. Бабюк, Ріґо Парк	2.00	М. Породько, Монтґомері	2.00
П. Войчук, Стратфорд	2.00	П. Рижевський, Чикаґо	2.00
П. Вонк, Вілкес-Берр	2.00	Д-р Л. Рубінґер, Рочестер	2.00
О. Буката, Блумсфілд	2.00	В. Рудницький, Бронкс	2.00
Т. Бутрей, Бервік	2.00	С. Сакман, Форест Гилл	2.00
А. Вовк, Гастінґс	2.00	Г. Сваричевський, Гіксвілл	2.00
М. Ворона, Богемія	2.00	П. Семенюк, Мейплвуд	2.00
Ю. Воронеский, Чикаґо	2.00	М. Сірий, Байон	2.00
Г. Галамушка, Дітройт	2.00	О. Сельський, Савт Дірфілд	2.00
С. Гарбач, Коговз	2.00	Я. Сохоцький, Парма	2.00
Г. Гнелосуб, Ютика	2.00	Ч. Стефані, Вілінґ	2.00
о. В. Горохівський, Норвіч	2.00	О. Стефанишин, Бруклин	2.00
Р. Грабець, Клівленд	2.00	Е. Ступарик, Лорейн	2.00
А. А. Грановський, Ст. Пол	2.00	Б. Тарнавський, Ню Брансвік	2.00
П. Гуменюк, Вай Миллс	2.00	І. Толочний, І. Стротсбурґ	2.00
Андрій Данило, Ню Гейвен	2.00	О. Фединський, Клівленд	2.00
В. Данчук, Рідживуд	2.00	С. Фурманюк, Чикаґо	2.00
В. Дідошак, Рочестер	2.00	І. Харамбура, Філядельфія	2.00
І. Дикий, Бейсайд	2.00	Шамб. М. Харина, Філядельфія	2.00
І. Дикий, Челтенгем	2.00	І. Цуркан, Чикаґо	2.00
М. Дикун, Ню Брітейн	2.00	А. Шадура, Пассейк	2.00
М. Добрянський, Менчестер	2.00	П. Шатун, Бронкс	2.00
В. П. Дучинський, Клівленд	2.00	Т. Шмотолоха, Ню Йорк	2.00
В. Іваницький, Рочестер	2.00	М. Шпон, Ню Йорк	2.00
М. Ільків, Вашинґтон	2.00	Т. Яблінський, Віллимантик	2.00
С. Йон, Вала Синвид	2.00	І. Білоус, Дітройт	1.00
М. Заплітний, Річмонд Гілл	2.00	В. Левицький, Мейплвуд	1.00
А. Карпович, Ню Йорк	2.00	М. Маркевич, Ютика	1.00
В. Качор, Філядельфія	2.00	І. Рудакевич, Чикаґо	1.00
А. Кедринський, Джерзі Сиṭі	2.00	Т. Халупа, Бронкс	1.00

ЗА ДРУГЕ МІСЦЕ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ню не пошкодить Ніксонові. Навіть згадувано іншого кандидата: Джана Конеллі, колишнього губернатора Тексасу, що був ранений разом з през. Кеннеді і здобув такий національний розголос, що опісля, хоч демократ, став секретарем скарбу у Ніксона і виявив свої здібности в тягу розвитку Нової Економічної Політики.

Конеллі, якщо виграє Ніксон, може напевно розраховувати на добре місце в його кабінеті. Але покищо він мусів уступити першенство Еґню. І так, коли в демократичному таборі готується до бою за кандидатуру на перше й друге місце в державі плеяда охочих, республіканці можуть концентрувати свою кампанію на одному кандидатові на президента і віце - президента. Це дуже облегшує і спрощує кампанію. Але чи підносить шанси? Вибори — це війна, а, як казали старі мудреці на підставі доброї життьової практики: „евентус беллі семпер інцертус" — вислід війни завжди непевний".

юст

З АКАДЕМІЇ БЕРВІКА В МЕЙНІ ВКРАДЕНО на початку цього місяця цінну акварельну картину видатного американського маляра Ендрю Вайєта. Поліції вдалося натрапити на слід злодіїв: картину відібрано, а два студенти, які намагалися її продати, вже очікують суду.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ПІСЛЯ СМЕРТИ
нашого Незабутнього ЧОЛОВІКА і БРАТА
СЛ. П.
ВАСИЛЯ ФАРМІҐИ
буде відслужена
в середу, 8-го березня 1972 року
в годині 9-ій ранку в Українській Католицькій Церкві СВ. ЮРА, при 7-ій вул. в НЮ ЙОРКУ
ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ З ПАНАХИДОЮ
Рідних, Побратимів по Зброї і Приятелів Покійного прохаємо в цей день помолитися разом з нами за Спокій Його Душі.
■
У зв'язку з цим, складаємо по 25.00 дол. (разом 50.00 дол.) на Дар Українському Воєнному Інвалідові.
Безмежним горем прибиті:
МАРІЯ ФАРМІҐА — дружина
К. ХАМУЛА — сестра

ЦЕРКВА В ПОТРЕБІ
Замість квітів на свіжу могилу
бл п. Івана Коцура
зложили під час тризни на Фонд „Церкви в Потребі":
20 дол. — І. Коцур (син бл. п. Івана);
10 дол. — А. Зазуля, Б. Петрина, М. Сивенко, О. Сливинський, А. Слюсарчук, С. Слюсарчук, І. Решетилович;
5 дол. — С. Білий, О. Бойчук, С. Вірстюк, І. Ганицький, Л. Галяженко, П. і С. Гайда, І. Герґелюк, С. Кінах, І. Кобець, В. Колодчин, М. Линиця, С. Лужецька, А. Наконечний, Я. Ромах, Б. і Л. Сосницькі, С. Щуровський;
7 дол. — д-р В. Прокопович;
3 дол. — Д. Чубатий;
2 дол. — Р. Кушнірчук;
1 дол. — В. Бобяк, І. Богач, І. Білоус, Є. Драґінда, О. Марітчак, В. Іващук, В. Несторович, В. Черненко, Л. Чучман, Е. Тиблючинський, В. Терлецький, Л. Тимошенко.
Разом: 200.00 долярів.
Управа Дітройтського Відділу Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦ складає усім Жертводавцям щиру подяку.

Замість квітів на могилу
бл. п. МАРІЇ ЯРОСЕВИЧ
на „Церкву в Потребі"
70.00 долярів зложили:
Д. і Я. Бойдуники, Н. і М. Возняки, Б. і В. Гнатківські, І. і В. Колодії, Л. і М. Пежанські, М. і Р. Рогожі, І. і С. Рожанковські, І. Скоплякова, Д. і А. Франкен.

Стефанія Гурко

„ЧУДО НАД НІЯҐАРОЮ"

У канадійських газетах „Гомін України" та „Новий Шлях" з 26 лютого ц. р. була надрукована п. н. „Чудо в Ніяґара Фалс" стаття Стефанії Гурко з приводу виступів ред. Миколи Колянківського у видаваному ним журналі „Ми і світ". Передруковуємо цю статтю з деякими скороченнями для інформації Читачів у ЗСА.

Ред.

— О —

Він віртуозно володів мистецтвом знаходити собі меценатів.
(Станіслав Єжи Лец)

Цей афоризм відомого польського письменника неначе б навмисне створений для характеристики редактора журналу „Ми і Світ" і власника „Ніяґара Фалс Арт енд Мюзеум" — п. Миколи Колянківського. До речі, цей афоризм видрукуваний в тому самому числі „Ми і Світ" (листопад-грудень 1971 рік, 22, ч. 165), в якому п. Колянківський пописується своєю віртуозністю мистецтва підбирання собі меценатів, як теж політичною софісистикою й орієнтацією на сильних світу цього. Та, щоб не бути голословним, віддаймо слово п. Колянківському. Цитуємо:

„Спілка Художників УРСР почала готувати виставку українського радянського мистецтва, яку буде надіслано до Музею М. Колянківського. Ці картини, які є здебільшого власністю художного Фонду УРСР, стануть основою постійної експозиції виставки українського радянського мистецтва в Музеї в Ніяґара Фалс. Це перший такий музей в Канаді, і ми, українські радянські художники, розуміємо його значення і вітаємо таку необхідну для нашого культурного обміну справу".

„Ми всі дуже радіємо з того успіху, який маєте з музеєм при перших дня його відкриття ... Не журіться тим, що в українській пресі маєте менше відгуків, як в англомовній ... Українські поступово „розкачаються", коли буде „паблісіті" в пресі англомовній — голова Спілки письменників України Юрій Смолич.

„З Вашим музеєм я вже добре познайомився, бо прочитав добрі статті з-під пера Впр. о. Мітрата Хомина. Прошу прийняти мої сердечні ґратуляції з приводу такого досягнення. З цілого серця висловлюю мої найкращі побажання і благословення для дальшого розвитку Вашого Музею" — з листа Впреосв. архиєпископа Івана Бучка.

„Дякую за повідомлення про відкриття Вашого Музею та й бажаю успіхів у дальшій Вашій праці. З Архиєпископським Благословенням, Йосиф".

„Під Різдво ми одержали різдвяні поздоровлення з особистим побажанням Прем'єр-міністра і Пані Марґарет Трудо".

Одним словом всі визначні українці й чужинці захоплені вітають, ґратулюють, благословлять. Чи ж це не віртуозне мистецтво знаходити собі меценатів?

Цікаво тільки, чи всі меценати читають журнал „Ми і Світ", бо якщо б вони прочитали його останнє, вищенаведене число, то напевно, принаймні деякі з них, були б здивовані, а то й обурені, як то вони дали себе заманути в таке товариство меценатів.

Вірю, що багато з них стали жертвою непоінформованости й довір'я до людини, яка колись займала зовсім інше становище в справах політичних і громадських. Звичайно, часи змінюються, а з ними і люди, і п. Колянківському теж вільно змінити погляди. Вільно теж йому їх висловлювати й друкувати у власному журналі.

Але не вільно йому надуживати авторитету Блаженнішого й інших осіб для власної самореклями ...

Колишні ґалерії мистецтва „Ми і Світ" в Торонті піддержувала й патронувала українська громадськість Канади й ЗСА, визнаючи за п. Колянківським неабиякий талант у веденні й організації цих мистецьких установ та в пропаґуванні та поширюванні українського і світового образотворчого мистецтва на еміґрації. При піддержці й розумінню української духової й фінансової еліти п. Колянківський в Торонті здобув признання, розголос і фінансову незалежність. Довіряючи йому, українці Канади й ЗСА поставились здебільшого прихильно до його спроб популяризувати деяких визначних мистців сучасної України, уважаючи, що п. Колянківський робить це виключно з любови до мистецтва, яке, в його чистій формі, не може бути обмежене політичними кордонами. Правда, вже від довшого часу п. Колянківський почав збуджувати підозріння до свого „чистомистецького" підприємства, коли дозволив київському журналові „Перець" видрукувати дві його „гуморески"-пасквілі на українську еміґрацію. Його солідарність з образливими заявами прем'єр-міністра Трудо, після його поїздки по СССР, теж була гіркою пілюлею для колишніх його прихильників. Це було теж причиною, чому українська преса „не розкачалася" і була стримана в робленні „паблісіті" Колянківському після відкриття його музею.

Пан Колянківський не видержав і сам „розкачався" у своєму власному журналі, друкуючи прихильні відгуки з одної української газети і англомовної преси, як також поодиноких визначних, відомих і менш відомих осіб, поруч з власною політично - світоглядовою статтею „Україна й СРСР". У цій статті ... п. Колянківський дописався ось до чого. Цитуємо:

„Ствердження еміґраційних провідників і партій: поневолені (українці — пр. ред.) москалями — надто спрощене, просто неповажно спримітизоване ..."

„Коли порівняти життя громадян Москви і життя громадян Києва, то побачите вищий позем в Києві. Хто зна, може це й головна причина того процесу, що його характеризується популярно, як колонізування України росіянами. Кожен хоче кращого життя, це природне бажання. І як що в Україні краще життя, то природно, що туди намагаються переїхати жити москвичі чи сибіряни ... Певно не маловажним чинником тут є природне положення України, кращий клімат, родючіша земля".

„Кожна федеральна система централізована. В СРСР вона природно централізована й керована з Москви ..."

„Знову ж силою самого природнього фактора, природньої більшості, росіяни створили собі таку систему, яка їм найвідповідніша ..."

„... українці, якщо поневолені, то не так росіянами, як радше формою федеральної системи, яку вони підтримують своєю участю й своїм існуванням в складі СРСР".

„Україна і Квебек є „шеровцями" в державних „бизнесах", з яких назва одному — СРСР, а другому — Канада..."

„Конституція СРСР передбачає право кожної нації виняти свої шери ..."

Але здається, навіть в цій теперішній формі, він (комунізм — пр. ред.) куди ближчий нашому народові, як все інше, що йому досі пропоновано.

„Україна й українці, бодай в цю хвилину, не бажають покидати й руйнувати систему, яку вони допомагали творити і яку скільки мільйонів з них захищало в останню світову війну".

Повищі цитати — це квінтесенція статті „Україна й СРСР" М. Колянківського.

Читаєш і дивуєшся, як п. Колянківський, колишній політичний еміґрант, журналіст, редактор міг до таких висновків дійти і договоритися до такого абсурду ...

На підставі яких об'єктивних фактів п. Колянківський твердить, що українці допомогли створити систему сьогоднішньої „совєтської федерації"? Чи ця влада встановилася нормальним демократичним способом, чи шляхом насильства й розбою? Скільки мільйонів українців загинуло в активній боротьбі проти цієї системи, скільки знову ж стали пасивними жертвами терору, якого ця система вживала і вживає, щоб втриматися в Україні?

Чи в наш час не ув'язнюють і не засилають в Мордовію всіх тих українських громадян, що не тільки хотіли б витягнути свої „шери", але навіть тих, які домагаються хоч би найскромніших відсотків від своїх „шерів" у формі свобідного культурного розвитку і громадянських прав, ґарантованих конституцією?

Чи українці може теж переселюються в Сибір й Казахстан, бо там „краще життя", „кращий клімат" і родючіша земля"?

І врешті, чи подумав п. Колянківський, чому росіяни становлять „більш половини складу населення СРСР"? Вистачить йому тільки простудіювати офіційні статистичні дані СРСР, щоб переконатися, що число росіян за час існування СРСР майже подвоїлося, а українців, мимо їхнього високого природного приросту — якось дуже скупо більшає.

Боюся тільки, що тут не непоінформованість п. Колянківського, а хитро придуманий плян відвернути увагу української спільноти в вільному світі від найновіших подій в Україні, від широко запланованої акції СКВУ і всіх громадських організацій в обороні арештованих борців за громадянську й політичну свободу українського народу, проти драконських законів Москви; плян — штовхнути українську еміґрацію в новий розбрат і розкол, щоб врешті „свої своїх не впізнали". Ця листа привітань від Блаженнішого архиєпископа Йосифа, аж до Смолича, Братуня й Кравчука, має на меті збаламутити українську спільноту, щоб ніхто не знав, хто за ким, чи проти кого, щоб кинути підозру на найчільніших осіб, що вони теж, мовляв, благословлять діло, яке підтримує уряд УРСР. Куриликові „Страсти Христові", які знайшли собі постійне приміщення в „Ніяґара Фалс Арт Ґалері енд Мюзеум" та „чудотворний", за словами якогось „атеїста", образ Охтирської Матері Божої, який опинився в руках Колянківських — теж „чудесним" способом, щоб бути своєрідною атракцією для наївно-мислящих і для „постійної експозиції виставки українського радянського мистецтва в Ніяґарі Фолс", яке є „власністю фонду УРСР".

Це справжнє „чудо" сталося, мабуть, тому, що „новітній пророк" Ростислав Братунь, „автор чудової поеми „Ніяґара"," вже десять років тому передбачив, що „постане Веселка, яка сполучить назавжди Ніяґарський водоспад з Україною", і це пророцтво „пляново" здійснюється.

Хочеться вірити, що українці збережуть спокій і довір'я до тих достойних осіб, які в добрій вірі поставились до ґалерії, як до чисто-мистецької справи, коли п. Колянківський себе зовсім „розоблачив" і приділив

Демонстрація у Рочестері в обороні переслідуваних в Україні

За ініціятивою Осередку ТУСМ в Рочестері, Н. Й. відбулася дня 28-о січня ц. р. між годинами 6:30 а 8:30 вечора біля „Ліберті Пол", в центрі міста, демонстрація в обороні переслідуваних, але нескорених в Україні. Не зважаючи на зимовий, лютий вітер, з'явилося около 100 осіб, більшість молодь-студенти.

Промову виголосили студенти Ярослав Гулкевич, Голова Осередку ТУСМ англійською мовою та Євген Сніґур, член ТУСМу, українською мовою а секретарка, Галя Гулкевич відчитала листу заарештованих українських інтелектуалів.

Відтак, четверо студентів, двох перебраних за КҐБ-істів з карабінами, а двох за інтелектуалістів В. Мороза і В. Чорновола, символічно представили арештування.

Опісля спалили червоний прапор і відспівали „Не пора".

Від „Ліберті Пол" всі маршем пішли під будинок театру, де виступали російська балалайка, оркестра з Москви і „Большой Балет". Студенти несли чорну символічну домовину і транспаренти. Під час маршу було чути спів студентів та оклики „Фрідом фор Юкрейн". Також роздано 2,000 летючок. Похід відбувся навколо театру і закінчився відспіванням українського національного гимну.

Всередині театру ТУСМ-івці з допомогою Богдана Несторовича, члена ТУСМу який працює в театрі, вивісили плякати та наліпки, видання ТУСМу.

Про цю демонстрацію дуже коротенько написала місцева преса „Таймс Юніон", а телевізійна станція в день демонстрації прислала 10-ть представників до Українського Народного Дому, де вони фотографували транспаренти та відбули інтерв'ю з студентом Ярославом Гулкевичем, — подано на телевізії.

Я. Г.

ЩОБ ПЕРЕБІЛЬШЕНО НЕ „СИРОТІТИ"

(Закінчення зі стор. 2-ої)

то не прив'язуючись, крім... Але, ось поезійка пана Козки, що добре схоплює його невинні пристрасті та нагадує, як і вся повість, ментальність героїв Рабле:

Насищаймо своє тіло,
о панове,
Щоб воно було веселе
та здорове:
Сита плоть уму
ніяк не заважає,
І наш дух, як той орел,
вгорі ширяє...
О, бадьоросте сердечна!
Ти одина
Втіха добра на цім світі
у людини.

Довкола героя повісти міцними картинами розгорнуте життя староукраїнського містечка з його законодавством, міським та церковним устроєм, цехами, школою і бурсацтвом, ярмарками і т. п. Які ж дивні і превеселі пригоди переживає пан Козка в оточенні перепечайної сім'ї Паляниць, скільки лютих ворогів він має, який він по-людському грішний і по-українському життєрадісний! У сюжет добре вплетені аж дві любовні інтриґи, смішні, але наївно зворушливі, — одне слово, з кожного погляду цікава фабула.

З кожного рядка видно, як добре автор вивчив добу, яку описує. Під його пером оживає давноминулий побут, його звичаї, пісні, тодішня культура тощо, що разом нагадує потрохи атмосферу гоголівського світу. Зазначуючи близькість Чапленкової повісти до Гоголя, не хочемо сказати, що автор наслідував свого великого попередника. У його повісті передусім нема сліду з української мітології, отих відьом, опирів, чортяк, його твір цілком реалістичний. Спорідненість із Гоголем, на нашу думку, лежить у тому, що обидва письменники користуються тим самим джерелом, пребагатою скарбницею нашого народного гумору. Чапленко, треба підкреслити, до дрібниць знає фолкльорні багатства і мову тодішньої доби і з них, коли треба, вміє користати.

Талант Чапленка цілком епічний, позбавлений прикметної українським письменникам ліричної м'якости. Він добре обсервує, добре знає людську психологію, вміє будувати міцний сюжет та надати йому пластичних контурів. Його мистецькі засоби прості, але зате не менш переконливі, при чому, варто зазначити, першорядну ролю відіграє преґарне знання запашної народної мови. Ось, наприклад, опис літньої спеки, такий, здавалося б простий, але переданий з чисто різьбарським почуттям матеріялу: „А надворі було справді гаряче! Нагріте повітря було прозоре, як устояна воданетеча, і тепле, як та ж таки вода гарячого літнього дня. У цім повітрянім літеплі дрімали, як нерухомі водорості; вишневі садки та порізнені нерівні стовбури сірих берестків".

Дебют В. Чапленка на полі історично - побутової повісти дуже вдатний. Треба думати, що по цій, ще невеликій розміром, повісті він розмахнеться ширше і дасть українській літературі великий історичний роман з XVIII ст. До цього він має всі потрібні дані, передусім талант епічного характеру і добре простудійовану добу.

Ю. Г.

Оце Вам, Шановний Авторе, „неґативна" рецензія на „Пивоpіза" в єдиному журналі, що появлявся в ті воєнні роки у Львові і де друкувалися всі знатні письменники і вчені зі Сходу, не виключаючи Вас.

СПОРТ

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — ГРЕЦЬКО-АМЕРИКАНСЬКИЙ СК, Н. Й. 2:0

Петерзон 18-го лютого. — У 8-ій рунді футбольного, сімкового турніру Шейфера, „Ч. Січ" здобула важливу перемогу з минулорічним чемпіоном, яким був цей грецький клюб. Коло 1 600 глядачів живо реаґували й пережили багато емоцій, зокрема під час цих змагань і змагань пар: „Рома" — Ґарфілд Італіян (1:0) та „Інтер - Джуліяна" — „Пассейк Італіян (2:0). Коли між українськими і грецькими футболістами йшла боротьба за вхід до кінцевих розгривок (плейофу) то головно „Рома" і „Інтер" завзято гарували за здобуття перемог і з цим за першенство турніру. В грі „Ч. Січ" — Грецько-Амер. СК, тон надавали українські футболісти, які проводили більш обдумані акції, що їх в свою чергу розумно і холоднокровно завершував напад. Грецькі футболісти вповні дорівнювали „січовикам" в грі, але їх хронічна гарячковість не сприяла здобуттю хоча б почесного голязустрічі. Ведення 1:0 для „Ч. Січі" здобув Михайло Фарміґа з подачі Касіяненка в 9-ій хвилині гри. З цим вислідом закінчилася перша половина змагань. Другого і останнього ґоля зустрічі здобув Василь Каздоба з подачі М. Фарміґи, в початковій фазі другої половини, з яким то вислідом і закінчилися ці дуже завзяті, але „фер" змагання. Склад „Ч. Січі": Лісевич, Касіяненко, Паньків, Вол. Каздоба, Вас. Каздоба, М. Фарміґа, Лужняк, Бутенко, В. Вільчак, О. Фарміґа.

Показник табелі гор після 8-ої рунди

Рома СК, Петерзон	14:2	16:6
Інтер-Джуліяна, Н. Й.	13:3	23:6
Пассейк Італіян ФК	11:5	12:7
Елизабет СК	11:5	22:12
„Чорноморська Січ"	8:8	12:13
Грецько-Амер. СК, Н. Й.	6:10	14:16
Ґарфілд Італіян СК	6:10	11:15
Ґунґарія, Н. Й.	4:12	12:24
Айріш-Амер. ФК	4:12	3:15
Ґаледон-Ліцеюм ФК	3:12	11:23

ГАКІВКА

„Чорноморська Січ" — Елкс Г. К. 3:5

Нюарк 17-го лютого. — Другої поразки за порядком, „Ч. Січ" зазнала від Елкс, цим разом вислідом 3:5, в мистецьких змаганнях Гаківкової Ліґи Велі Скейтерс, що відбулися на льодовій арені Айронбавнду. Ґолі для „Ч. Січі" здобули: Орест Лебедь 2 і Тома Фетер. В показнику табелі гор „Ч. Січ" займає 5-те місце на усіх 6 клюбів.

Склад „Ч. Січі": Барбадин, Залізко, Буняк, Сурович, Будний, Фетер, Лебедь, Олійник, Дзіман, Соловей, Р. Семенюк, Мельник, Є. Семенюк, Лазар. Менаджер П. Семенюк.

Інсталяція Управи УСТ „Чорноморська Січ"

Традиційна інсталяція нової Управи „Ч. Січі" відбудеться в суботу 11-го березня у залі української католицької школи св. Івана Христителя. У програмі вечора, що розпочнеться о 7-й год., між ін. відбудеться. заприсяження нової Управи мистецькі точки — пісні, гумор-сатира, перекуска. В цій інсталяції зобов'язані взяти участь усі члени Т-ва, ввесь спортовий актив і батьки спортової молоді. Вступ для спортової молоді — вільний, для старших — добровільні датки.

Річні загальні збори 214 Відділу УНСоюзу

Річні загальні збори 214-го Відділу УНСоюзу при УСТ „Ч. Січ" відбудуться в неділю 5-го березня в домівці Т-ва, год. 3:30 по полудні. Усі члени цього Відділу зобов'язані взяти участь у цих зборах. На порядку дня звіти уступаючої Управи, вибір нової Управи, внесення і запити.

О. Твардовський

ТУРНІР НАСТІЛЬНОГО ТЕНІСУ СУАСТ-СХІД

Черговий річний турнір настільного тенісу за мистецтво Союзу Українсько-Американських Спортових Товариств, Делеґатури УСЦАК на Сході Америки, відбудеться в суботу 22-го квітня 1972 р. Гра буде в приміщенні New Jersey Table Tennis Club, 124 Coit Street, Irvington, N.J. (телефон Клюу: (212) 372-9685). Початок турніру визначений на 10-ту годину ранку для всіх учасників. Залежно від числа присутніх будуть окремі конкуренції для дівчат та жінок, а також можливі окремі відділи, створені для віку. Учасники зобов'язані привезти власну палетку та спортові капці. Рекомендується темний одяг. Дальші інформації можна отримати від ланкового Юрія Храневича (George Chranewycz, 25 Clifton Ave., D-1002, Newark, N.J. 07104).

У тому самому приміщенні відбудеться тренінґ в суботу 11-го березня. Вступ вільний, всіх запрошується, поміж 1-ою та 5-ою годиною по полудні.

ю.х.

„КОВБАСНЮК АҐЕНЦІЯ"
Засновано 1920 р. Тел.: AL 4-8779; AL 4-8717
НОТАРІЯЛЬНЕ БЮРО
286 E. 10th Street New York, N.Y. 10009
- ВИЛЕТИ НА КОРАБЛІ І ЛІТАКИ ДО ВСІХ ЧАСТИН СВІТУ;
- ВСЯКІ ІМІҐРАЦІЙНІ СПРАВИ;
- ВСІ РОДИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ;
- ПОСЕРЕДНИЦТВО ПРОДАЖУ РЕАЛЬНОСТЕЙ;
- ПАКУНКИ ДО ВСІХ КРАЇН ЕВРОПИ І АЗІЇ;
- МІЖНАРОДНІ ПОШТОВІ ПЕРЕКАЗИ.
Віра КОВБАСНЮК-ШУМЕНКО Антін ШУМЕНКО
ВІДКРИТО: в КОЖНИЙ ДЕНЬ ВІД 9:30 — 6:00 веч.
в ПОНЕДІЛОК — 9:30 — 7:00 веч.
в СУБОТУ — 9:30 — 12 год. дня.

НА ВЕЛИКДЕНЬ

Найкраще
Найлегше
Найпевніше
Найскоріше
ПРИВІТАТИ СВОЇХ
Рідних Друзів і Знайомих
СВЯТОЧНИМ ПОБАЖАННЯМ
У „СВОБОДІ"

Нема то як на СОЮЗІВЦІ!
СОЮЗІВКА —
НАЙКРАЩЕ МІСЦЕ НА
- ТОВАРИСЬКІ З'ЇЗДИ
- ВЕСІЛЛЯ
- БЕНКЕТИ
- ЗАБАВИ і т. д.
До диспозиції охолоджувана велика заля, відновлені кімнати, смачна кухня.
КОРИСТАЙТЕ З НАГОДИ.
Замовляйте заздалеґідь, щоб дістати бажану дату.
UKRAINIAN NATIONAL ASS'N ESTATE
Kerhonkson, N.Y. 12446
Тел. (914) 626-5641

Різне
Українське Висилкове Бюро
ROMAN PARCEL SERVICE
141 2nd Avenue, New York City
Tel.: 475-7430. — Висилаємо ПАЧКИ з ОДЯГОМ і ХАРЧАМИ в УКРАЇНУ і до СССР. Рівнож приймаємо замовлення на мотоциклі, холодільники, телевізори і машини до прання. Уряд. год.: від понед. до суб. 8:30 — 6:00 веч. В неділю, від 10 до 2 по пол.

ФОТОГРАФ
Осип П. Старостяк
виконує всякого рода фотографічні праці, в тім: весілля, ювілеї, з'їзди - конвенції, комерційні, архітектурні, моду - фасон і т. п. У звичайних або природніх кольорах. По інформації звертатись на адресу:
1881 Linden Street
Ridgewood, N.Y. 11227
Tel.: (212) 366-1042

Real Estate
ХОЧЕТЕ ПРОДАТИ АБО КУПИТИ
БУДИНОК, БИЗНЕС, ЗЕМЛЮ
звертайтеся до
УКРАЇНСЬКОЇ ФІРМИ
GEMINI REAL ESTATE CO.
98 — Second Avenue
New York, N.Y. Tel.: 477-6406

Philadelphia, Pa. — Logan
НА ПРОДАЖ
ДІМ
4 спальні, напів відокремлений, відкрита веранда, вел. город, газове огрівання, чисто. $12,000 DA 4-2862
Тільки звичайний морґедж.

ШЕВЧЕНКОВІ ДУМИ І ПІСНІ
Анг. і укр. тексти
Ціна 80 центів
"SVOBODA"
Jersey City, N.J. 07303
81-83 Grand Street

Вступайте в члени УНСоюзу!

Funeral Directors
Theodore WOLINNIN, Inc.
Директор Похоронного Заведення
123 East 7th Street
NEW YORK, N.Y. 10003
Tel.: GR 5-1367
СОЛІДНА ОБСЛУГА

ПЕТРО ЯРЕМА
УКР. ПОГРЕБНИК
Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
Контрольована температура. Модерна каплиця до ужитку ДАРОМ.
PETER JAREMA
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.
ORegon 4-2568

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуга ЩИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey.
801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

ТАРЗАН, Ч. 6710. Тарзан і Чулю приготовляють засідку

Змовники збирають докази, які є проти них, щоб швидко заховати їх в джунґлії.

Чулю, пам'ятай, щоб мати напоготові набитий кріс!
Все готове, Тарзане!
Ми візьмемо їх, як полонених для генерала Їтса, якщо зможемо!

Моя Африка буде певнішою, Тарзане, коли вони будуть мертвими. Але Момбузі навчило мене важливости живих ворогів... коли маємо їх у наших руках!